

## Arrest

nr. 138 418 van 12 februari 2015  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII<sup>ste</sup> KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 houdende weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. DRIESEN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 november 2005 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 28 februari 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.3. Na dringend beroep nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 19 september 2006 een beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De commissaris-generaal trof op 18 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn beslissing van 27 april 2007.

1.5. Verzoeker diende op 23 juli 2007 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.6. Verzoeker diende op 5 november 2008 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) machtigde verzoeker op 13 maart 2012 tot voorlopig verblijf voor de duur van één jaar.

1.8. Verzoeker diende op 29 mei 2013 te Brugge een aanvraag in tot verlenging van zijn verblijfskaart

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 1 juli 2013 een beslissing tot weigering van de verlenging van een tijdelijk verblijf. Verzoeker werd hiervan op 15 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"R.(...), M.(...) K.(...)*

*Geboren op (...)*

*te (...)*

*Nationaliteit: Nepal*

*Verblijvende te (...)*

*Weigering verlenging tijdelijk verblijf*

*Het tijdelijk verblijf van betrokkene, verstreken sinds 10.05.2012 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.*

*Overwegende dat de genaamde R.(...), M.(...) K.(...) geboren te (...) op (...), onderdaan van Nepal, verblijvende te (...) gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9 BIS en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.*

*Overwegende dat zijn machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B (VGB337254) die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd. 7/10/2009 (BS 14/10/2009).*

*Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd. 13.03.2012 werden opgenomen:*

*"Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient hij een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren."*

*Overwegende dat betrokkene geen nieuwe, geldige arbeidskaart kan voorleggen. De vorige arbeidskaart (VGB337254) is verstreken sinds 13.03.2013. Bovendien legt betrokkene geen enkele loonfiches voor. Uit nazicht van dimona dd. 21.06.2013 blijkt dat betrokkene zijn vorige tewerkstelling nooit heeft aangevangen.*

*Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden.  
(...)"*

1.10. Tevens op 1 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 15 juli 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, S.(...) B.(...), attaché wordt aan de genaamde R.(...) M.(...) K.(...) geboren te (...), op (...) die de Nepal nationaliteit heeft, het bevel gegeven om binnen de dertig dagen het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :*

*Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven(4).*

*Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:*

*x 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

*□ In uitvoering van artikel 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om:*

*O Zich aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt*

*en / of;*

*O een financiële waarborg, die de kosten van het verblijf en de verwijdering dekt, in bewaring te geven bij*

*de Deposito- en Consignatiekas, en/of;*

*O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen en/of;*

*REDEN VAN DE BESLISSING :*

*De A-kaart van betrokkene is verstrekt sinds 12.06.2013 en kan niet worden verlengd."*

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

## 3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang. Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middelen de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Deze internationale bepalingen primeren op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het

EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schendingen geenszins kunnen worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van deze middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

#### 4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verlenging van een tijdelijk verblijf werpt verzoeker de schending op van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn middel het volgende:

*“In de bestreden beslissing valt te lezen:*

*(...)*

*11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.*

*Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.*

*De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.*

*11.1.3. Zoals reeds in de feiten uiteengezet werd de arbeidsvergunning aan haar werkgever geweigerd. Het bedrijf zou niet solvabel zijn.*

*Verzoekende partij was dus steeds in de veronderstelling dat zij vooruitzicht had op vast werk en aan de slag kon gaan in de frituur met Aziatische snacks.*

*Thans blijkt dat haar werkgever niet in orde was met de voorbereidingen in deze, werd aan haar een arbeidsvergunning geweigerd met alle gevolgen van dien voor verzoekende partij.*

*Het spreekt voor zich dat een verzoekschrift ingediend zal worden bij de Raad van State tegen de definitieve weigering van de arbeidsvergunning.*

*Verzoekende partij wenst dan ook in de zin te argumenteren Zij had immers vooruitzichten op voltijds werk en een arbeidscontract van onbepaalde duur, maar haar werkgever bleek niet in orde te zijn met zijn businessplan en dergelijk meer.*

*Verzoekende partij bevindt zich thans dan ook in een situatie van overmacht.*

*11.1.4. Bovendien ging verzoekende partij onmiddellijk nadat zij op de hoogte werd gebracht van de definitieve weigeringsbeslissing van de arbeidsvergunning op zoek naar werk. Verzoekende partij was er immers al die tijd van overtuigd dat zij nog aan de slag zou kunnen gaan bij haar familie.*

*Als bijlage wordt dan ook een arbeidsbelofte dd. 28 juni 2013 (Cf. Stuk 3) neergelegd van ACL Concept bvba. Het betreft een sushirestaurant waar verzoekende partij onmiddellijk aan de slag kan.*

*11.1.5. Verder houdt de thans bestreden beslissing tevens een schending van artikel 8 EVRM in.*

*Artikel 8 EVRM luidt als volgt:*

*“Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven*

*1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*11.1.6. Bij de toepassing van artikel 8 EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven beschermt voorziet het EHRM drie criteria:*

*Ten eerste moet er een band van bloed of aanverwantschap bestaan tussen de gezinsleden. In casu is de verzoekende partij familie van S.(...) D.(...), waardoor aan dit eerste criterium is voldaan. Ten tweede moet de familiale band voldoende hecht zijn.*

*De band tussen de verzoekende partij en S.(...) D.(...) is bijzonder hecht, zo hecht dat S.(...) D.(...) verzoekende partij in dienst wenst te nemen in haar beginnende bedrijf.*

*Tot slot moet het voor de vreemdeling quasi onmogelijk zijn om een gezinsleven te leiden in het land van herkomst.*

*In casu is het onmogelijk voor de verzoekende partij om een gezinsleven te leiden in Nepal. Zij heeft immers hier haar leven opgebouwd en is hier sinds 2009*

*geregulariseerd. Zij heeft hier toekomstperspectieven en werkbeloftes. Ook haar familie en leefwereld is alhier.*

*11.1.7. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht en met artikel 8 EVRM."*

4.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RVS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Blijkens het administratief dossier werd verzoeker op 13 maart 2012 op grond van de artikelen 9bis en 13 van de vreemdelingenwet gemachtigd tot een verblijf van één jaar waarbij volgende voorwaarden werden opgelegd: "(...) Minstens drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning dient hij een arbeids- of beroepskaart en het bewijs van effectieve en recente tewerkstelling te leveren.

*Tevens kan een verlenging van het BIVR slechts toegestaan worden indien hij binnen de drie maanden voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning het bewijs van zijn identiteit en nationaliteit levert in toepassing van het Koninklijk Besluit van 16 juli 1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister."* Op 29 mei 2013 diende verzoeker bij de diensten van de stad Brugge een aanvraag in van de verlenging van zijn verblijfskaart, waarbij hij een attest van het OCMW van 28 mei 2013, een ontvangstmelding van een beroep tegen de weigering van het afleveren van een arbeidskaart van 22 april 2013 en een verklaring van dhr. D. S. van 28 mei 2013 voegde.

4.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 1 juli 2013 een beslissing tot weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf omdat betrokkene "geen nieuwe, geldige arbeidskaart" en "geen enkele loonfiches" kan voorleggen, waardoor hij niet voldoet "aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het tijdelijk verblijf kan dan ook niet verlengd worden."

4.5. In zijn eerste middel beweert verzoeker dat de weigering van de arbeidskaart te wijten is aan overmacht omdat zijn werkgever niet in orde was "met zijn businessplan en dergelijke meer". De Raad merkt echter op dat het betoog van verzoeker over de oorzaak van het feit dat hij niet over een arbeidskaart beschikt, geen afbreuk doet aan de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat hij niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Verder voegt verzoeker als bijlage bij zijn verzoekschrift een verklaring toe van C.L., de zaakvoerder van een bedrijf dat hem wil tewerkstellen van 28 juni 2013 (Verzoekschrift, bijlage 3). Uit niets blijkt echter dat verzoeker dit schrijven zou hebben overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, zodat hij niet kan verwachten dat hieromtrent in de bestreden beslissing zou worden gemotiveerd.

4.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad in de eerste plaats op dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat. Vervolgens kan niet worden ingezien hoe deze bestreden beslissing, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, een inmenging zou uitmaken in verzoekers gezins- of privéleven. Louter op grond van de beweerde familiale relatie die zou bestaan tussen verzoeker en S. D., die geenszins aan de hand van concrete gegevens aannemelijk wordt gemaakt, kan het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

4.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

4.8. In een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

*“11.2.1. Verzoekende partij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.*

*11.2.2. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:*

*“Recht op behoorlijk bestuur*

*1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*

*— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

*3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.*

*4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”*

*11.2.3. Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde.*

*Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht.*

*Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 “Recht op behoorlijk bestuur”, lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt uhet recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen”. Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.*

*De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Vw ).*

*11.2.4. Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden vooraf gegaan door een gehoor.*

*In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden.”*

4.9. Artikel 41 van het Handvest behelst het recht op behoorlijk bestuur en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.*

*2. Dit recht behelst met name:*

*- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*

*(...)”*

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest zelf blijkt dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie waardoor de aanvrager van een verblijfstitel aan artikel 41, lid 2, sub a, van het Handvest geen recht kan ontleen om in elke procedure betreffende zijn aanvraag te worden gehoord (HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, r.o. 44). Het recht om te worden gehoord waarborgt nochtans dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 11 december 2014, nr. C-249/13, Boudjlida, r.o. 36; HvJ 5 november 2014, nr. C-166/13, Mukarubega, r.o. 46).

4.10. *In casu* is het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een rechtstreeks gevolg van de beslissing tot weigering van de verlenging van verzoekers tijdelijk verblijf. Verzoeker werd in het kader van de verlenging van zijn verblijfstitel uitdrukkelijk uitgenodigd om deze verlenging aan te vragen en alle nuttige informatie aan te reiken. Bijgevolg kan verzoeker thans bezwaarlijk voorhouden dat hij niet in de gelegenheid zou zijn gesteld om daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Er is dan ook geen sprake van een schending van de hoorplicht.

4.11. Waar verzoeker *in fine* lijkt te stellen dat hij geen schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing kreeg, merkt de Raad op dat artikel 74/18 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet dat deze “*op verzoek van de vreemdeling*” kan bekomen worden en verzoeker geenszins aantoont dat hij ooit een dergelijke vraag zou hebben gesteld.

4.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 41 van het Handvest of van de hoorplicht.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

## 5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN